

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-308/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Ani Lazić, u pravnoj stvari tužiteljice Marije Ivić iz Novog Marofa, Krč 114 B, OIB: 86217153665, koju zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva Petrić i partneri d.o.o. iz Varaždina, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, kojega zastupaju odvjetnici iz Porobija & Porobija, odvjetničkog društva iz Zagreba, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave na ročištu 17. rujna 2026., u prisutnosti tužiteljice Marije Ivić i punomoćnice tužiteljice Maje Tkalčec, odvjetnice iz Varaždina, te punomoćnice tuženika Lorene Bakić, odvjetnice iz Zagreba, te objave presude 7. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473 da tužiteljici Mariji Ivić iz Novog Marofa, Krč 114 B, OIB: 86217153665, isplati iznos od 472,52 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od 14. travnja 2007. godine pa do konačne isplate i to do 31. srpnja 2015. po stopi zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, zatim od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, zatim od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate određenoj uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koju stopu je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, da tužiteljici Mariji Ivić iz Novog Marofa, Krč 114 B, OIB: 86217153665 nadoknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 448,27 EUR (četiristo četrdeset osam eura i dvadeset sedam centi) zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od 7. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koju stopu je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnik kredita sa tuženikom kao kreditorom dana 12. travnja 2007. sklopila potrošački Ugovor o namjenskom kreditu broj 3208849951 kreditna partija 7103601053. Ugovorom o kreditu tuženik je tužiteljici stavio na raspolaganje iznos od 79.000,00 CHF u protuvrijednosti kuna po srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita. Rok vraćanja kredita iznosio je 360 mjeseci i to na način da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan dospijeca, a prema otplatnom planu. Navodi da je odredbom čl. 2 st. 4. Ugovora o kreditu propisano da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Odredbom čl. 23. H) Ugovora o kreditu propisano je da javnobilježničke troškove, troškove uknjižbe založnog prava na nekretnini kao i sve ostale troškove u vezi sklapanja i ispunjenja obveza po ovom Ugovoru snosi Korisnik kredita. Tužiteljica je prilikom isplate kredita tuženiku platila naknadu za obradu kredita sukladno čl. 2. st. 4. i čl. 23. H) Ugovora o kreditu u iznosu od 3.560,18 HRK (preračunato u eure iznos od 472,52 EUR). Kako o navedenim odredbama ugovora o kreditu tužiteljica s tuženikom nije pojedinačno pregovarala te tužiteljici nije jasno i nedvosmisleno prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi tuženika koji se podmiruju iz te usluge, predmetne odredbe su suprotno načelu savjestnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja kao potrošača. Posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe je ništetnost te smatra da je tuženik navedeni iznos stekao bez osnove. Stoga potražuje isplatu navedenog iznosa plaćenog na ime naknade za obradu kredita.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da u cijelosti osporava istaknute navode tužitelja kao neosnovane, pravnu osnovu te činjenične razloge kojima je tužiteljica obrazložila svoju tužbu. Tuženik ističe prigovor zastare, poziva se na presudu Županijskog suda u Zadru, posl. br. GŽ-1145/2021 od 6. travnja 2022. te navodi da tužba u kolektivnom sporu pred TS Zagreb br. P- 1401/12 nije prekinula tijekom zastarnog roka za tužiteljčine zahtjeve za isplatu po osnovi naplaćene naknade. Osim toga, osporava i osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, te osporava i potrošačko svojstvo tužitelju i Ugovoru o kreditu. Tuženik u cijelosti osporava navode tužiteljice da bi se ugovorna odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita imala smatrati

nepoštenom odnosno ništetnom. Tuženik ističe kako tužiteljica ne predlaže niti jedan jedini dokaz u prilog svojim tvrdnjama. Smatra da se naknada za obradu kredita iz odredbe članka 2. st. 4. Ugovora o kreditu temelji osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. Navedena naknada da je uređena odredbom čl. 1. i čl. 14. ZID Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 143/2013), a da je 31. siječnja 2014. ministar financija donio Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijekom u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. Navodi da je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisano, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za prijevremeno, djelomično ili u cijelosti, ispunjenje svoje obveze, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.) Nadalje, navodi da je osporena ugovorna odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te da stoga istu sukladno Zakonu o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora nije dopušteno ocjenjivati je li ista poštena. Naime, navodi da je osporavanom ugovornom odredbom jasno definirano da se Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijekremene otplate, a da je Odlukom o Tarifi naknada za usluge u toč. B3.4.1. na jasan, razumljiv, određen odnosno odrediv način propisana naknada za obradu kredita u iznosu od 1% od iznosa uplate, a ta je Odluka u svako doba bila dostupna tužitelju te je tužitelj u vrijeme sklapanja ugovora znao za obvezu plaćanja naknade za prijekremenu otplatu kredita i koji iznos će trebati platiti. Smatra da ugovorena odredba nije uzrokovala nikakvu neravnotežu između stranaka, poziva se na odluke Suda Europske unije C-415/11 i C-621/17 te navodi da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača te da li je iznos naknade nerazmjernan u odnosu na iznos zajma. Tuženik smatra da primijenjena mjerodavna odredba Tarife Banke koja je propisivala naknadu u iznosu od 1 % od iznosa uplate, ne predstavlja nikakvu jednostranu odluku banke, nego je riječ o fiksnoj stopi, koja se primjenjuje na jasno opisno određenu osnovicu. Svakomu prosječnom korisniku kredita, pa i potrošaču razumljivo je koliko će ta naknada iznositi u slučaju prijekremene otplate kredita. ističe kako su naknadom na obradu kreditnog zahtjeva pokrivane usluge i troškovi poput:

1. Troškovi rada – troškovi plaća i naknada plaća i svi s njima povezani troškovi (npr. doprinosi, porezi, prirezi i sl.);
2. Administrativni troškovi i amortizacija - materijalni troškovi i troškovi za nebankovne usluge (npr. režijski troškovi, troškovi održavanja, uredskog materijala,pošte, telekomunikacija, marketinški troškovi itd.) i amortizaciju materijalne i nematerijalne imovine;
3. Troškovi provizija i naknada – nekamatni troškovi za bankovne usluge drugih pravnih osoba;
4. Troškovi poreza i drugi administrativnih davanja – porez na dodanu vrijednost i drugi regulatorni troškovi koji nisu sadržani u obuhvatu drugih parametara, a izravno i/ili

neizravno utječu na cijenu usluge. Radi svega navedenog predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

3. U podnesku 8. rujna 2025. tužiteljica se očitovala na odgovor na tužbu tuženika te vezano za prigovor zastare navodi da je isti u potpunosti neosnovan jer da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, a zastarni rok za zahtjev tužiteljice početak će teći tek nastupom pravomoćnosti presude kojom je ništetnost ustanovljena te se poziva na pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održanoj 30. siječnja 2020. i na presudu Suda EU od 14. prosinca 2023. godine u predmetu C-28/22. Ističe da tužiteljičino svojstvo potrošača proizlazi iz Ugovora o kreditu iz čega je razvidno da je isti sklopljen između tužiteljice kao fizičke osobe i tuženika kao banke te da ne postoje okolnosti koje bi ukazivale da je Ugovor o kreditu sklopljen u svrhu koja bi bila namijenjena zanimanju, odnosno poslovnoj aktivnosti tužitelja, odnosno da tužiteljica predmetni ugovor ne bi sklopila u svojstvu potrošača. Ako bi tuženik osporavao tužiteljici svojstvo potrošača, teret dokazivanja takve činjenice upravo bi bio na tuženiku sukladno članku 219. stavku 1. Zakona o parničnom postupku. Nadalje, tužiteljica se ne protivi tome da je tuženiku dopušteno ugovaranje naknade već da ugovorena visina i postotak ne odgovaraju stvarnim troškovima obrade kredita zbog čega je prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. Tužiteljica je sklapanju ugovora s tuženikom pristupila kao prosječan potrošač bez znanja o financijsko bankarskom aspektu ugovorne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita, stoga su bespredmetne tvrdnje tuženika o tome kako je predmetna odredba bila lako uočljiva i razumljiva. Predmetna odredba, sadržana u članku 2. st. 4. Ugovora o kreditu, bila je dio tipskog ugovora, unaprijed sastavljenog od strane tuženika, bez mogućnosti pregovaranja. Tužiteljica nije imala nikakav utjecaj na njezin sadržaj niti je pojedinačno pregovarao o toj odredbi. Tuženik nije pružio nikakvo konkretno pojašnjenje o razlozima naplate naknade ni o stvarnim troškovima koje ta naknada navodno pokriva pa iz tih razloga smatra da je ta ugovorna odredba nevaljano ugovorena. Što se tuče navoda tuženika da je interni akt banke koji je bio dostupan tužiteljici navodi da se radi o internom dokumentu tuženika koji nikada nije bio prezentiran tužiteljici, niti je činio dio dokumentacije u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu. Stoga, navedeni dokumenti ne mogu služiti kao dokaz tvrdnji tuženika o stvarnim troškovima obrade kredita koji iz njega navodno proizlaze. Nije sporno da su naknada, kao i njezina visina, bile uočljive, međutim iz tako naznačene naknade ne proizlaze razlozi koji bi opravdali njezino plaćanje. Osporava da navedena odredba ugovora nije prouzročila nikakvu neravnotežu te da se prema članku 3. Direktive takva odredba ugovora ima smatrati nepoštenom radi čega traži da se tužbeni zahtjev usvoji.

4. U konkretnom predmetu radi se o sporu male vrijednosti te je na pripremnom ročištu ujedno zaključen prethodni postupak i održana i zaključena glavna rasprava. U dokaznom postupku sud je pročitao svu dokumentaciju u spisu predmeta i to presliku Ugovora o kreditu broj 3208849951, kreditna partija 7103601053 od 12. travnja 2007., dopis tuženika tužiteljici od 14. svibnja 2025. te je saslušana tužiteljica Marija Ivić.

5. Na temelju članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje u tekstu ZPP), nakon savjesne i brižljive

ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sud je odlučio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Predmet spora je utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naplati troškova obrade kredita i isplata radi stjecanja bez osnove radi ništetne odredbe ugovora.

7. Nesporno je između stranaka da je tužiteljica s tuženikom 12. travnja 2007. sklopila Ugovor o kreditu broj 3208849951 kreditna partija 7103601053 i to tužiteljica kao korisnik kredita, a tuženik kao kreditor. Nesporno je da je tužiteljica tuženiku na ime jednokratne naknade obrade kredita platila iznos od 472,52 EUR, a nije sporna niti visina tužbenog zahtjeva.

8. Sporno je među strankama da li je potraživanje tužiteljice zastarjelo, da li tužiteljica ima svojstvo potrošača u tom ugovornom odnosu, da li je predmetna ugovorna odredba ništetna, te da li tužiteljica ima pravo na isplatu preplaćenog iznosa zbog ništetne odredbe ugovora.

9. Odredbom čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03) propisano je da Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Nadalje, prema odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je da Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10. U svom iskazu tužiteljica Marija Ivić navela je da joj je 2007. godine bio potreban novac za financiranje i gradnju kuće te se odlučila za sklapanje ugovora o kreditu. Obišla je više banaka time da je u Novom Marofu gdje je stanovala bila samo Zagrebačka banka te je tamo odlučila sklopiti ugovor. Prije potpisivanja ugovora nije imala mogućnost pregovarati o pojedinim odredbama ugovora i u tom trenutku nije uočila odredbu koja predviđa naplatu naknade, niti joj je bilo tko obrazložio radi čega se ista naplaćuje i na što se ista odnosi. Tada joj je taj ugovor izgledao kao najpovoljnije rješenje, a tek naknadno je uočila na računu da joj je naplaćena naknada, dok to ranije nije znala. Prije potpisivanja je ugovor pročitala, no radilo se o puno dokumentacije i papira, javni bilježnik joj je također pročitao ugovor, no nitko je nije upozorio posebno na naplatu predmetne naknade. Sredstva kredita u cijelosti je utrošila na izgradnju

kuće u kojoj i danas živi. Navela je da se u vrijeme sklapanja kredita nije bavila nikakvom poslovnom djelatnošću, radila je kao učiteljica u školi kao i danas.

11. Sud je iskaz tužiteljice u cijelosti našao vjerodostojnim jer je ista iskazivala izravno, dosljedno i životno. Iz iskaza upravo proizlazi da se u konkretnom slučaju radilo o potrošačkom kreditu, te da tužiteljica nije pregovarala o pojedinim odredbama ugovora niti su joj iste posebno pojašnjavane.

12. Iz dostavljene potvrde koju je tužiteljica priložila uz tužbu, a koju potvrdu je izdao tuženik vidljivo je da je tužiteljici 13. travnja 2007. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva po kreditnoj partiji broj 7103601053 u iznosu 3.560,18 kn.

13. Razmatrajući predmetni ugovor o kreditu, sud je našao da se radi o potrošačkom ugovoru. Naime, iz dostavljenog ugovora vidljivo je da se radi o ugovoru o namjenskom kreditu, zatim da je isti sklopila tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao davatelj kredita radi izgradnje kuće kojim je tuženik stavio na raspolaganje tužiteljici iznos od 79.000,00 CHF, a korisnik – tužiteljica se isti obvezala vratiti zajedno sa redovnom kamatom koja je promjenjiva, a na dan sklapanja ugovora iznosi 4,50% godišnje (čl. 2.), u roku od 360 mjeseci (čl. 3.), te ostale odredbe ugovora ne upućuju na nikakvo drugo svojstvo tužiteljice u smislu da se istom kredit odobrava radi poduzimanja bilo kakve profesionalne djelatnosti, za potrebe obrta ili bilo kakvog trgovačkog društva koje bi eventualno isključivalo tužitelja iz pojma postupanja u svojstvu potrošača. Ugovor je potpisala tužiteljica bez navođenja da ugovor sklapa kao ičiji zakonski zastupnik ili nositelj bilo kakvog propisanog oblika organizacije radi obavljanja neke djelatnosti stoga se u konkretnom slučaju upravo radi o situaciji kada je tužiteljica ugovorila zajam kao potrošač sukladno definiciji iz č. 3. ZZP-a. Prema tome, u svakom slučaju se radi o tužitelju potrošaču i potrošačkom ugovoru, dok su prigovori tuženika u tom smislu paušalni i ničim argumentirani.

14. Budući da iz iskaza tužiteljice proizlazi da tužiteljica nije vodila nikakve pregovore s tuženikom oko pojedinih odredbi ugovora, dok istovremeno tuženik nije dokazao da bi se takvi pregovori vodili, a na njemu je sukladno ranije citiranoj odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača teret dokaza da se o pojedinoj odredbi ugovora pregovaralo, predmetni ugovor o kreditu sud ocjenjuje tipskim ugovorom, jednostrano sastavljenom od strane tuženika pri čemu tužiteljica nije imala nikakav utjecaj na sadržaj istog, već je isti mogla prihvatiti ili ne prihvatiti.

15. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe članka 2. st. 4. proizlazi da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge kreditora, a iz odredbe 23. H) da sve javnobilježničke troškove, troškove uknjižbe založnog prava na nekretnini, kao i sve ostale troškove u vezi sklapanja i ispunjenja obveza po tom ugovoru snosi korisnik kredita. Iz sadržaja istih dakle, nije vidljivo na što se točno odnosi naknada za obradu kredita i da li je tuženik uopće imao kakve stvarne troškove vezane za navedenu naknadu. Tuženik je na opisani način sklapanjem ugovora koji sadrži unaprijed sastavljene odredbe o kojima nije pregovarao sa tužiteljicom postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama ZOO-a. Odredbom članka 96. stavka 1. ZZP-a propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom

ako je suprotno načelu savjesnosti, poštenja te uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane ovdje tuženika te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora ovdje tuženika. Odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za odobrenje kredita sastavni su dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika te o kojim odredbama se sa tužiteljicom nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužiteljica imala utjecaj na njihov sadržaj, suprotno načelu savjesnosti, poštenja te je tužiteljici nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza te takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita tužitelja kao potrošača u odnosu na tuženika. Tuženik nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita te je sud utvrdio da odredba nije jasna i lako razumljiva, te za koju svrhu je ugovorena predmetna naknada. Takvim postupanjem tuženik je povrijedio načelo savjesnosti i poštenja iz članka 4. ZOO-a te načelo jednake vrijednosti činidaba prema članku 7. ZOO-a stoga je ugovorna odredba članka 5. točka 2. predmetnog ugovora nepoštena i posljedično ništetna te je protivna odredbi čl. 81., 82., 90., 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača i prema odredbi članka 322., 323. i 324. ZOO-a. Kako se radi o ništetnim ugovornim odredbama, a ništetnost nastaje na temelju zakona i djeluje od trenutka sklapanja pravnog posla, a prema odredbi članka 323. stavka 1. ZOO-a. Prema odredbi članka 1111. ZOO-a propisano je da dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno, druge nadležne vlasti ili zakona stjecatelj je dužan vratiti odnosno naknaditi vrijednost postignute koristi s time da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom, a iz čega proizlazi da tužitelj osnovano potražuje, kao posljedicu ništetnosti navedenih ugovornih odredbi, navedeni iznos, a prema postavljenom tužbenom zahtjevu.

16. Slijedom navedenog sud je ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev koji se odnosi na utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 2. st. 4. i čl. 23. H Ugovora o kreditu kao i shodno tome temeljem čl. 323. st. 1. ZOO zatraženu isplatu od strane tuženika neosnovano stečenog iznosa od 472,52 eur s osnova naknade za obradu kredita naplaćenu dana 13. travnja 2007.

17. Naime, odredbom članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21; dalje: ZOO) propisane su posljedice ništetnosti na način da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju ništetnog ugovora, a što proizlazi i iz općeg pravila stjecanja bez osnove iz članka 1111. stavak 1. ZOO, pri čemu odredba članka 1115. ZOO regulira i plaćanje zateznih kamata u slučaju stjecanja bez osnove na način da se iste plaćaju od dana stjecanja ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Na dosuđeni iznos stečen bez osnove temeljem ništetne odredbe ugovora tužiteljici su dosuđene zakonske zatezne kamate, po njenom zahtjevu, od dana nakon što je izvršila uplatu naknade za prijevremenu otplatu kredita po ništetnoj odredbi, odnosno od 8. ožujka 2007., i to sukladno odredbi članka 1115. ZOO, a to budući da je banka stekla određenu korist na temelju ništetne odredbe koju je sama banka inicirala stavljanjem iste u tipski ugovor, bez mogućnosti utjecaja

tužiteljice kao protivne ugovorne strane na njihov sadržaj, zbog čega sud smatra tuženika nesavjesnim stjecateljem te je istoga sukladno citiranoj zakonskoj odredbi i obvezao na plaćanje zakonskih zateznih kamata na način kako je to navedeno u izreci presude. Stopa zakonske zatezne kamate precizirana je sukladno odredbi članka 29. st. 2. ZOO i njezinim izmjenama u pojedinim razdobljima.

18. U pogledu prigovora zastare koji je tuženik istaknuo upućuje se na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 31. siječnja 2022., kojim su objedinjena i ranije zauzeta pravna shvaćanja o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi, pa tako i pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020. prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora (zahtjev iz čl. 323. st. 1. ZOO) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tek ovom presudom utvrđena ništetnost ovdje spornih ugovornih odredbi o naknadi za obradu kredita i za prijevremenu otplatu kredita, to, prema iznesenom pravnom shvaćanju, zastara za restitucijski zahtjev iz čl. 323. st. 1. ZOO po tim osnovama tek počinje teći od dana pravomoćnosti ove sudske odluke.

19. Odluka o trošku temelji se na odredbi iz članka 154. stavka 1. i članka 155. ZPP-a. Kako je tužiteljica u sporu u cijelosti uspjela sud joj je priznao trošak sastava tužbe u zatraženom iznosu od 125,00 eur sukladno tbr. 7. st. 1. i tbr. 46. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/2023 - dalje Tarifa), trošak sastava podneska od 8. rujna 2025. kojim se očituje na odgovor na tužbu u zatraženom iznosu od 125,00 eur sukladno tbr. 8. st. 1. i tbr. 46. Tarife, trošak zastupanja na ročištu 17. rujna 2026. u zatraženom iznosu od 125,00 eur, sukladno tbr. 9. st. 1. i tbr. 46. Tarife, trošak sudske pristojbe na tužbu u zatraženom iznosu od 13,27 eur koji iznos je tužiteljica podmirila prilikom podnošenja tužbe sukladno tbr. 1. st. 1. Tarife sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj 53/19, 92/21 i 37/23, dalje: Tarifa sudskih pristojbi) i čl. 7. st. 1. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 118/18, 51/23, dalje: ZOSP), te trošak sudske pristojbe na presudu u zatraženom iznosu od 60,00 eur sukladno tbr. 2. st. 2. Tarife. Ukupno je tužiteljici priznat trošak u iznosu od 448,27 eur. Tužiteljici nije priznat trošak sastava podneska od 13. svibnja 2026. u iznosu od 31,25 eur kojim predlaže nastavak postupka jer isti nije našao potrebnim za vođenje parnice. Na parnične troškove dosuđena je i zatražena zakonska zatezna kamata sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a.

U Varaždinu 7. listopada 2026.

Sutkinja
Ana Lazić

Uputa u pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave iste izjaviti žalbu. Presuda kojom se završava spor u postupku u sporovima male vrijednosti može se pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. ZPP-a, osim zbog povrede iz članka 354. stavak 2. točka 3. ZPP-a (članak 467. stavak 1. ZPP-a). Žalba se podnosi ovome sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud. U postupku u sporovima male vrijednosti žalba protiv presude ne odgađa ovrhu (članak 467.a ZPP-a).

Dostaviti:

1. Tužiteljica po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Petrić i partneri d.o.o. iz Varaždina, Anica ulica 2/III
2. Tuženik po punomoćnicima, odvjetnicima iz Porobija & Porobija odvjetničkog društva iz Zagreba, Iblerov trg 10/VII

Broj zapisa: **9-3088e-4a528**

Kontrolni broj: **04705-dc433-eb6ca**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.